

# Орлячий сон

Яків Щоголів

Спить орел на темній скелі,  
І покій царя свого  
Хають сосни, що, як релі\*,  
Густо виснуть круг його.

Спить орел, не ворухнеться,  
Мов трава в південний жар;  
А у сні йому здається,  
Що летить він вище хмар;

Що під ним степи широкі,  
Повз дороги могилки;  
У ярках терни й глибокі  
Дишуть холодом балки;

Що без пам'яті татари  
Мчаться в зеленях степів;  
А вдогін їм, наче хмари,  
Лави бравих козаків.

Тріпонує орел крилами,  
Вгору голову підняв  
Й клекче: бенкет перед нами  
Буде десь з татарських страв!

Тихо знявсь орляка з скелі,  
Сизі крила розпустив  
І од скель в степи веселі  
Попід хмарами поплив,

Та й подався в Дике Поле,  
Верстви й милі пролетів;  
Баче: поле всюди голе,  
Ні татар, ні козаків...

Тільки й чутно, що з тернами  
Зашелеше вітерок;

Тільки й видно між кущами,  
Що гадюччя й ящірок.

Розпластавсь орел на крилах,  
В небі крапкою дрижить;  
Кров кипить в орлячих жилах:  
Жде він — ворог побіжить...

Аж піднявся вітер буйний,  
Понад степом полетів;  
Рвав кущі й траву розруйний,  
Та орлові й загудів:

"Не побачиш, орле-брате,  
Що ти бачити ізвик:  
Поле, славою багате,  
Втихомирилось навік..."

Вітер далі й далі мчався,  
Все щось жалібно гудів;  
А орел до скель подався,  
Та проклін всьому клектів...

**Примітки:**

\* Модрина.